

Trilogia del Roquer

Lluís Solsona Llorens

El Roquer des de la Roca Foradada. Fotos Lluís Solsona Fuster

El baluard del Fortí. Fotos Lluís Solsona Fuster

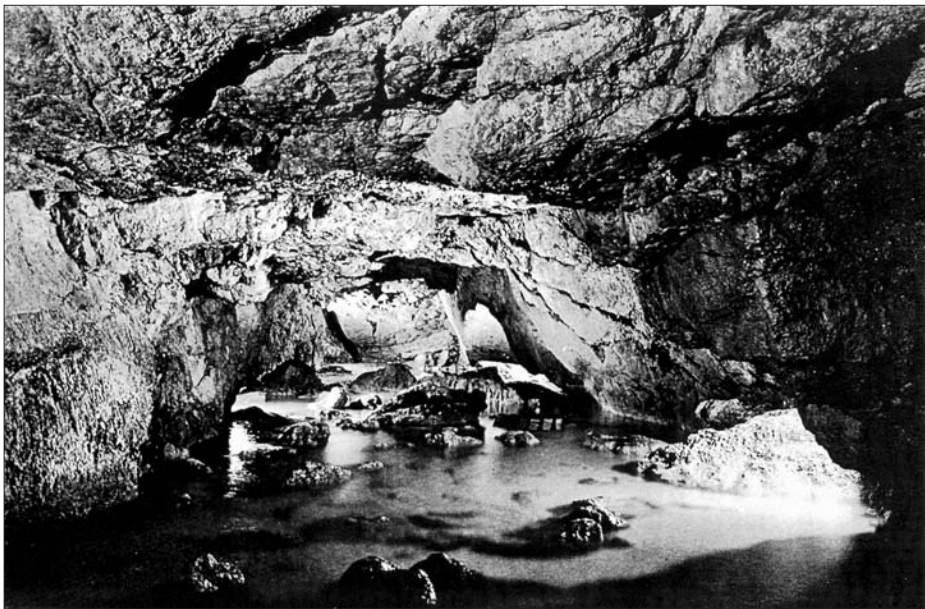
LA MEMÒRIA DEL ROQUER

Quan el Roquer era roquer,
roca pura, sense màcula
i Sant Joan des del Rec
beneïa les albadès,
em sentia capità
de lluent sabre de plata.
Capità del vell fortí,
el fort de Torredembarra.
Amb una estrella de mar
el meu pit condecorava.

A l'espill del Pell d'Ovella
s'hi emmirallaven les fades,
al so dels corns de la mar
que entonaven matinades.
Belles fades del Roquer,
fades amb ales d'escates,
d'escates iridescents,
escates tornassolades.
El Sol, des de l'horitzó,
somrient les espiava.

Tot el Roquer era una joia
del Canyadell a la platja.
Al recer de la Pedrera,
dolçament s'assolellaven
els gitanos de la mar,
gitanos d'ànima blava.
El Roquer era el nostre edèn,
l'esplai de Torredembarra.
Tot el Roquer era somni,
somni de Dilluns de Pasqua.

La memòria del Roquer,
de la Roca Foradada,
la Galera, el Cap Gros
i les Roques Arriades,
a l'empara del fortí
—el fort de pedra salada,
de llegendes otomanes
i de banderes pirates—,
amb la remor de la mar,
se'ns endinsa al fons de l'ànima.

Cedida per Foto Font

ELS GITANOS DE LA MAR

Quan el Roquer era roquer,
 roca pura, sense màcula,
 em va dir un carrabiner
 —que tenia vista llarga,
 paciència d'esperver
 i la cara mig gravada—:
 Que els gitanos de la mar,
 seguint consell d'una fada,
 celebraven cerimònies
 dins la Roca Foradada.

Hi arribaven a les fosques,
 dalt d'una barca pirata.
 El patriarca al timó,
 gitano d'ànima blava,
 i a les cordes i a les veles
 —tenses cordes de guitarra
 i vels d'una dansa grega
 que ballaven les gitanes—
 els gitanos de la mar,
 gitanos d'ànima blava.

Honrant santa Rosalia
 van fer una festa de gala,
 van sortir tots de la cova
 i, pujant l'un sobre l'altre,
 van alçar un pilar de cinc,
 amb guitarra i sense gralles.
*M'ho va dir un carrabiner,
 que tenia vista llarga,
 quan el Roquer era roquer,
 roca pura, sense màcula.*

Dilluns de Pasqua al Roquer. Foto Josep Maria Torrens

DILLUNS DE PASQUA AL ROQUER

Quan el Roquer era roquer,
 roca pura, sense màcula
 i el Sol, sense cap destorb,
 hi feia la migdiada,
 plaentment hi convivien
 els torrencs junt amb les fades,
 minses flors de Sant Joan
 i esquives sargantanes.
 Convivència ancestral,
 sobre la roca entranyable,
 del blau de l'aigua marina
 i el verd fosc de l'atzavara.

Dels cinquanta-dos dilluns
 que tenen les nostres anyades,
 cap d'ells era tan bonic
 com aquells Dilluns de Pasqua.
 Dilluns de Pasqua Florida
 als Munts de Torredembarra.
 Finestra a la primavera
 des de la Setmana Santa.
 Aires de llorer florit,
 d'antigues sínies aràbigues,
 orejaven nostre aplec,
 l'aplec del Dilluns de Pasqua.

Érem infants, aleshores,
 els que passem dels vuitanta,
 i encara em sembla que sento
 flaires de Dilluns de Pasqua,
 de roquer, de gentilesa,
 de mones i ball de plaça
 al lloc de *Visca la gresca*,
 vora de la mar romana.
 La música es diluïa
 per tot els Munts i la platja.
 La germanor d'aquell dia
 la brindo a Torredembarra.